

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 11. 11. 2005, č. N-271/05, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. V.,** zastoupený JUDr. Petrem Kšádou, advokátem se sídlem Dubenecká 89, Praha 9, o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, v řízení o kasačních stížnostech žalované a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2010, č. j. 57 Ca 103/2008 - 119,

takto:

I. Kasační stížnost žalované **se zamítá.**

II. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se žalovaná [dále jen „stěžovatelka a)“] a osoba zúčastněná na řízení [dále jen „stěžovatel b)“] domáhají zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky a) ze dne 11. 11. 2005, č. N-271/05, a věc vrácena k dalšímu řízení.

Tímto rozhodnutím stěžovatelka a) s odkazem na ustanovení § 89 odst. 1 písm. b), § 89 odst. 3 a § 106 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), ve spojení s Úmluvou o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, podepsanou dne 11. dubna 1997 v Lisabonu, sdělení č. 60/2000 Sb. m. s. (dále jen „Úmluva o uznávání kvalifikací“), rozhodla, že stěžovatel b) obdrží osvědčení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, které je přílohou tohoto rozhodnutí. V odůvodnění k tomu uvedla, že stěžovatel b) podal žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, které získal absolvováním magisterského studijního oboru „právní věda“ na Zakarpatské státní univerzitě s tím, že: „*... nebyl prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací žadatele a absolventů Fakulty právnické ZČU, ve studijním plánu není ani absence českého práva, protože tuto výuku garantovali vyučující právnických fakult univerzit ČR*“, a proto vyhovuje ve smyslu čl. 1 Úmluvy o uznávání kvalifikací podané žádosti a vydává osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. K tomu pak závěrem odůvodnění poznamenala, že: „*nostrifikační osvědčení je spolu s originálním diplomem odpovídající diplomu, který je vydáván absolventům magisterských studijních programů na univerzitách a vysokých školách v ČR*“.

V osvědčení označeném „ZČU * N-271/05“ ze dne 11. 11. 2005, které je podle citovaného rozhodnutí jeho přílohou, je uvedeno, že stěžovatelka a) uznala podle § 89 odst. 1 písm. b), § 89 odst. 3 a § 106 zákona o vysokých školách vysokoškolské vzdělání získané na Zakarpatské státní univerzitě ve studijním oboru Právní věda. Dále je uvedeno, že stěžovatel b) – označený jménem, příjmením, datem a místem narození – obdržel diplom rovnocenný s vysokoškolským diplomem, vydávaným v České republice veřejnou vysokou školou absolventům studia v magisterském studijním programu Právo a právní věda M 6805 obor Právo. Držitel tohoto dokladu je oprávněn užívat titul „magistr práva“.

Napadeným rozsudkem krajský soud shledal žalobu podanou žalobcem (původně žalobkyní – Nejvyšší státní zástupkyní JUDr. Renátou Veseckou) proti shora uvedenému rozhodnutí stěžovatelky a) ze dne 11. 11. 2005 jako důvodnou a dané rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Krajský soud vycházel z toho, že v souzené věci se jedná o problematiku uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, která je upravena v zákoně o vysokých školách (§ 89 a § 90) s tím, že pro řízení v těchto věcech je třeba aplikovat správní řád (zákon č. 71/1967 Sb.), neboť zákon o vysokých školách samostatnou úpravu v tomto směru neobsahuje. Proto je třeba postupovat podle obecného předpisu o správním řízení, tj. správního řádu, včetně jeho požadavků, které jsou kladeny na náležitosti každého vydaného rozhodnutí. Rozhodnutí vydané v řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace je individuálním správním aktem vydaným v oblasti veřejné správy buď orgánem moci výkonné – ministerstvem [podle § 89 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách] anebo právnickou osobou, které zákon svěřil rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob v oblasti veřejné správy – veřejnou vysokou školou [podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách]. Výrok rozhodnutí veřejné vysoké školy přitom závisí na posouzení žádosti absolventa zahraniční vysoké školy, a to podle kritérií stanovených Úmluvou o uznávání kvalifikací a § 90 zákona o vysokých školách. Pokud žádosti vyhoví, vydá o tom rozhodnutí podle správního řádu, které úředně potvrzuje, že žadatelem absolvované zahraniční vysokoškolské vzdělání je rovnocenné s příslušným českým vysokoškolským vzděláním. Takto nazíráno se dle názoru krajského soudu jedná o rozhodnutí deklaratorní povahy, protože jsou jím úředně zjišťována a potvrzována práva a povinnosti. Na povahu daného rozhodnutí však lze nahlížet i tak, že zakládá absolventu zahraniční vysoké školy veřejné subjektivní právo, aby pro účely kvalifikace bylo jeho zahraniční vysokoškolské vzdělání posuzováno stejně jako vzdělání získané na veřejné vysoké škole v České republice. V tomto smyslu by se jednalo o rozhodnutí, které má konstitutivní účinky, neboť by se jím právo stejné kvalifikace zakládalo.

Krajský soud proto vyslovil názor, že rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace má smíšenou (hybridní) povahu. Bez ohledu na jeho povahu však vždy platí, že vlastní autoritativní úpravu práv obsahuje výrok rozhodnutí, který ve smyslu § 47 odst. 2 správního řádu obsahuje rozhodnutí ve věci, která je předmětem řízení. Výrok správního rozhodnutí proto musí být jasný, srozumitelný a určitý, aby o něm nemohly v budoucnu vzniknout pochybnosti; toliko výrok rozhodnutí je totiž závazný, schopný plný moci a vykonatelný.

Odkázal přitom i na to, že obdobně se o významu a nárocích na výrok rozhodnutí vyslovil též Ústavní soud v nálezu ze dne 3. 11. 2003, IV. ÚS 772/02, dostupném z http://nalus.usoud.cz, dle kterého: „*Výrok rozhodnutí je ústředním bodem celého rozhodnutí, kterým se přiznává účastníkovi řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. závazně deklaruje, že určité právo nebo povinnost je či není. V některých případech zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, stanoví, co musí být obsaženo ve výroku, v jiných rozhodnutích obsah výroku vyplývá z jejich charakteru (§ 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Právě z uvedeného důvodu je nutné, aby výrok rozhodnutí, kterým je stanovena daňová*

povinnost (nově doměřována), byl zcela konkrétní, jednoznačný a srozumitelný...“ Ačkoliv se jednalo o rozhodnutí v daňové věci, mají jeho závěry obecnou platnost i pro rozhodnutí vydaná ve správním řízení, jak potvrzuje starší i novější judikatura ve věcech správních (např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. 30 Ca 394/99, publikovaný pod č. 901/2001 in: Soudní judikatura ve věcech správních, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73, dostupný z www.nssoud.cz).

V posuzované věci však výrok rozhodnutí stěžovatelky a) uvedené nároky nesplňuje. I když obsahuje v souladu s § 47 odst. 5 správního řádu označení stěžovatele b) (jménem, příjmením, datem a místem narození), obsahuje dále sdělení, že stěžovatelka a) na základě citovaných právních předpisů rozhodla, že stěžovatel b) obdrží osvědčení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, jde jen o jakýsi nekonkrétní příslib, že obdrží osvědčení o ekvivalenci přesně nespecifikovaného vysokoškolského vzdělání získaného v zahraničí, aniž by bylo uvedeno, kdy a kde v zahraničí. Výrok tak nelze označit za přesný, určitý, obsahující hmotné vyjádření rozhodnutí o věci. Výrok rozhodnutí stěžovatelky a) je nesrozumitelný a z tohoto důvodu fakticky nepřezkoumatelný. Dovedeno ad absurdum dle krajského soudu rozhodnutí stěžovatelky a) teoreticky umožňuje vydání osvědčení o ekvivalenci zcela libovolného zahraničního vzdělání, protože bližší údaje o zahraničním vysokoškolském vzdělání jsou obsaženy až v odůvodnění rozhodnutí, které však již autoritativní povahu nemá.

Krajský soud proto uzavřel, že rozhodnutí stěžovatelky a) považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Současně v zájmu korektního posouzení věci ještě dodal, že stěžovatelka a) při vydání napadeného rozhodnutí postupovala podle vzoru rozhodnutí č. 1 (alternativy 1), jenž byl jednou z příloh Postupu při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice vypracovaného Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy; tato okolnost však nic nemění na jeho právním názoru vyjádřeném výše.

V kasační stížnosti stěžovatelka a) poukázala na napadený rozsudek krajského soudu, dle kterého výrok jejího rozhodnutí není přesný, určitý a dovedeno ad absurdum teoreticky umožňuje vydání zcela libovolného osvědčení o zahraničním vzdělání stěžovatele b). Situaci však dle stěžovatelky a) není třeba dovádět ad absurdum v případě, že nedílnou součástí jejího rozhodnutí je příloha obsahující všechny náležitosti, které krajský soud požaduje. Za nesrozumitelné se považuje pouze takové rozhodnutí, z jehož výroku vůbec nelze dovodit, o čem bylo rozhodnuto, výrok je vnitřně rozporný, není zřejmé, kdo je jím vázán nebo kdo je účastníkem řízení. Takové závěry však z rozhodnutí stěžovatelky a) ze dne 11. 11. 2005 učinit nelze.

Stěžovatelka a) považuje za zcela zásadní, že z jejího rozhodnutí a osvědčení, které je jeho nedílnou součástí, je naprosto evidentní, co je jejich obsahem a není zřejmé, jaké další náležitosti by pro další specifikaci byly ještě třeba. Krajský soud proto podle jejího názoru mohl a měl rozhodovat o věci samé, protože pro takový postup byly dány zákonné předpoklady. Ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí je jasně uvedeno, že žadatel obdrží osvědčení, které je v příloze rozhodnutí. Příloha je nedílnou součástí rozhodnutí a v tomto kontextu je třeba posuzovat jeho výrok. Osvědčení pak jasně uvádí, co se uznává, podle jakého ustanovení, instituci, kde žadatel získal zahraniční vysokoškolské vzdělání, v jakém studijním oboru. Je tedy nepochybné, co je obsahem výroku rozhodnutí. Za tohoto stavu se krajský soud - namísto rozhodnutí ve věci samé - uchýlil pouze k formalistickému posouzení věci, vůbec se nevypořádal s existencí přílohy a jejím obsahem, jakožto součástí výroku rozhodnutí. Přístup krajského soudu proto považuje stěžovatelka a) za alibistický, a to zvláště za situace, kdy pro stěžovatele b) jde o otázku kardinálního právního významu, která se významně promítá do jeho života. Navíc připomněla, že se celá záležitost týká až stovky žadatelů o nostrifikaci, přičemž v řadě věcí již byla opět ze strany Nejvyššího státního zastupitelství podána žaloba na zrušení nostrifikačního rozhodnutí. Tímto přístupem krajský soud pochybil, když nedostatečně zhodnotil skutkový stav věci a vyvodil z něj nesprávné právní závěry.

Podle stěžovatelky a) je kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, nezákonný a navrhuje, aby ho Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu řízení.

Stěžovatel b) v kasační stížnosti uplatnil důvody spočívající v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., k nimž v konkrétní rovině uvedl následující.

Předně vyjádřil nesouhlas se splněním podmínek pro zahájení řízení, přičemž zpochybnil aktivní legitimaci žalobce s tím, že se v daném případě jedná o naprostý exces odporující zásadě právní jistoty a zásadě fair procesu. Práva nabytá v dobré víře je nutné respektovat a pokud by měl být skutečně hájen veřejný zájem, musely by být žalobcem podány desítky žalob i na ostatní studenty a nikoliv pouze na několik vybraných jedinců.

V této souvislosti uvedl, že žaloba měla být shledána nepřípustnou podle § 66 odst. 4 s. ř. s., neboť v ní uplatňované právní důvody byly v téže věci v jiné žalobě již soudem zamítnuty. Totožnou věcí je dle názoru stěžovatele b) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2009, č. j. 10 Ca 17/2007 - 62, kterým bylo vyhověno jeho žalobě proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory o vyškrtnutí stěžovatele b) ze seznamu advokátních koncipientů. Předseda České advokátní komory v daném řízení uplatňoval veškerá tvrzení (veškeré právní důvody), které v této věci uvedl žalobce, a proto měl krajský soud shledat jeho žalobu za nepřípustnou.

Ve vztahu k žalobci, resp. jeho postupu v dané věci, stěžovatel b) dále namítl, že svoji žalobu podal opožděně. V žalobě uvedené datum převzetí osvědčení (3. 12. 2005), ze kterého krajský soud vycházel, je pouze datem jeho slavnostního předávání studentům z rukou rektora Zakarpatské státní univerzity. Napadené rozhodnutí, včetně osvědčení, však bylo stěžovateli b) předáno již před tímto datem i s doložkou, že se vzdává práva na odvolání. Pověřeným prostředníkem byl Mezinárodní institut podnikatelství a práva v Praze, spol. s r. o., a stěžovatel b) si dané rozhodnutí, jehož přílohou bylo osvědčení, převzal dne 25. 11. 2005 a pouze pro účely slavnostního předání bylo rektorovi před slavnostním obřadem osvědčení zapůjčeno zpět. Lhůta pro podání žaloby tak marně uplynula dne 25. 11. 2008, a pokud byla žaloba doručena krajskému soudu dne 28. 11. 2008, byla podána opožděně, neboť podle § 72 odst. 2 s. ř. s. je pro podání žaloby k ochraně veřejného zájmu podle § 66 odst. 1 a 2 s. ř. s. dána lhůta tří let od právní moci napadeného rozhodnutí a její zmeškání nelze prominout.

Tyto skutečnosti mohl stěžovatel b) dle svého přesvědčení doložit, pokud by současně nebyl zkrácen na svých procesních právech. Jako osoba zúčastněná na řízení před krajským soudem měl právo vyjadřovat se písemně i ústně k projednávané věci, což mu ovšem bylo krajským soudem odejmuto, neboť ten rozhodl ve věci bez nařízení jednání, aniž by byl o tom stěžovatel zpraven. Stěžovatel b) měl právo se k věci vyjádřit a svá práva chtěl uplatnit až při jednání nebo v dostatečném předstihu před jednáním, což je jeho právem podle § 34 odst. 3 s. ř. s. Domnívá se proto, že pokud krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, tak o tom měl stěžovatele b) vyrozumět, aby mohl své právo využít a podat své vyjádření písemně. Tímto způsobem by bylo dosaženo fair procesu; namísto toho však z napadeného rozsudku vyplývá, jakoby o řízení neměl zájem. Vytýká proto krajskému soudu, že si před vydáním rozhodnutí nevyžádal jeho vyjádření, pokud měl v úmyslu ve věci rozhodnout bez nařízení jednání.

Ohledně výroku napadeného rozsudku stěžovatel b) z hlediska formálního poznamenal, že v něm není uvedeno, zda se rozhodnutí stěžovatele a) ruší pro nezákonnost či pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.); jeho výrok je tak nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Z hlediska věcného pak stěžovatel b) vyjádřil nesouhlas se závěry napadeného rozsudku, které byly oporou pro jeho výrok a které označily rozhodnutí stěžovatelky a) jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Poukázal přitom na to, že nenastala žádná ze situací způsobujících nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť absencí základních náležitostí předmětné rozhodnutí netrpí; je patrno, co je výrok a co odůvodnění, kdo byli účastníci řízení, jak bylo rozhodnuto, kdo byl rozhodnutím vázán, i jakými úvahami byl správní orgán při vyhodnocení skutkových a právních závěrů veden. Hypotetickou ad absurdum vznesenou otázku ze strany krajského soudu, dle kterého mohlo dojít k uznání jakéhokoli studia, považuje za nedůvodnou a přijaté závěry za přepjatě formální. Rozhodnutí stěžovatelky a) totiž žádnou

vadou v podobě své nepřezkoumatelnosti (z důvodu nesrozumitelnosti) netrpí a plně odpovídá příloze Postupu při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, vypracovaného Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Závěrem k tomu stěžovatel b) dodal, že pokud by závěry krajského soudu dovedl do absurdna, tak každé rozhodnutí vydané podle zmíněné metodiky ministerstva je vadné a nejvyšší státní zástupce musí podat na všechny žalobu.

V závěru stěžovatel b) navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že od 1. 1. 2005 je zaměstnán v advokátní kanceláři a vykonává praxi advokátního koncipienta, přičemž napadeným rozsudkem krajského soudu ztratil kvalifikaci pro řádný výkon této praxe a hrozí mu tedy újma spočívající v tom, že s ním bude ukončen pracovní poměr.

S ohledem na vše výše uvedené pak stěžovatel b) navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Stěžovatel b) se také vyjádřil ke kasační stížnosti stěžovatelky a) s tím, že se ztotožňuje s důvody uvedenými v této kasační stížnosti. Současně uvedl, že řádně studoval, všechna práva nabyl v dobré víře a napadený rozsudek pociťuje jako křivdu, kdy je trestán za skutečnosti, které nemohl jako student ovlivnit.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky a) uvedl, že tato při vydávání osvědčení měla postupovat v intencích správního řádu a její rozhodnutí mělo obsahovat veškeré zákonné náležitosti, tj. včetně výroku, který musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý. Tyto požadavky však výrok rozhodnutí stěžovatelky a) nesplňuje a její názor, že vydala rozhodnutí, které není nesrozumitelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je proto nesprávný a kasační stížnost nedůvodná. Proto žalobce navrhl, aby byla zamítnuta.

Obdobné vyjádření, včetně návrhu na zamítnutí kasační stížnosti, uplatnil žalobce i v případě kasační stížnosti stěžovatele b), k níž navíc poznamenal, že z dikce § 66 odst. 2 s. ř. s. je zřejmé, že existenci závažného veřejného zájmu posuzuje nejvyšší státní zástupce sám; tato úvaha nepřísluší nikomu jinému, ani soudu; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 69, publikovaný pod č. 1455/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz. Aktivní legitimaci žalobce proto nelze zpochybnit. K námitce ohledně opožděně podané žaloby žalobce odkázal na spisový materiál, v němž nelze žádným záznamem doložit stěžovatelem b) tvrzené skutečnosti. Proto je třeba vycházet z písemného potvrzení o převzetí osvědčení ze strany stěžovatele b) dne 3. 12. 2005, jakož i z právní moci rozhodnutí, které nabylo marným uplynutím patnáctidenní lhůty pro podání odvolání, tj. dne 19. 12. 2005; žaloba doručená soudu dne 28. 11. 2008 byla tedy podána včas. Závěrem žalobce označil za zcela bezpředmětnou námitku stěžovatele b), dle které

byla zkrácena jeho procesní práva v souvislosti s tím, že nebylo soudem nařízeno ústní jednání. Krajský soud totiž rozhodoval podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v souladu s jeho zněním žádné soudní jednání v projednávané věci nenařídil.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval návrhem stěžovatele b) na přiznání odkladného účinku a usnesením ze dne 14. 10. 2010, č. j. 9 As 81/2010 - 190, rozhodl, že kasační stížnosti se odkladný účinek přiznává. Přisvědčil tak stěžovateli b), který svými tvrzeními naplnil pojem nenahraditelné újmy, neboť nelze vyloučit, že důsledky plynoucí z napadeného rozsudku, tj. ztrátu kvalifikačních předpokladů, byť i jen dočasnou, již nebude možné nijak zhojit. Stěžovatel by přestal splňovat podmínky pro výkon praxe advokátního koncipienta, v důsledku čehož by ztratil nejen možnost vykonávat své dosavadní zaměstnání, ale také možnost získat případně zaměstnání jiné, vyžadující stejné kvalifikační předpoklady.

Nejvyšší správní soud rovněž posoudil formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že obě kasační stížnosti jsou podány včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, za stěžovatelku a) jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním a stěžovatel b) je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že ani jedna z kasačních stížností není důvodná.

V rámci přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu se kasační soud nejprve zabýval námitkami, dle kterých je tento rozsudek nepřezkoumatelný; stěžovatel b) v tomto směru namítl, že z výroku rozsudku není patrné, zda bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost či pro vady řízení. Stěžovatelka a) nic konkrétního nenamítla a setrvala pouze na zcela obecném tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je však vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatelé nenamítali, tedy z úřední povinnosti (ex officio). Je-li totiž rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu kasačním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce.

V této souvislosti je proto nutné alespoň v krátkosti poznamenat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné

důvody (ratio decidendi) anebo by tyto důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení. Nic takového však Nejvyšší správní soud v projednávané věci nezjistil.

Závěry, ke kterým krajský soud dospěl, vychází z rekapitulovaného skutkového stavu a mají oporu ve spisovém materiálu. Z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně seznatelné, které otázky krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež soud v napadeném rozsudku vyslovil, je zřetelná, včetně toho, že rozhodnutí stěžovatelky a) zrušil pro vady řízení. Skutečnost, že tak není výslovně uvedeno ve výroku rozsudku, přitom není rozhodná a nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, jak mylně dovozuje stěžovatel b). Zrušující výrok napadeného rozsudku je z hlediska svého obsahu zcela jasný a srozumitelný, stejně jako důvody, o které se opírá; ostatně oba stěžovatelé s nimi ve svých kasačních stížnostech dostatečně podrobně polemizují, což by v případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nebylo možné.

Další námitka jak stěžovatelky a), tak stěžovatele b), směřuje vůči závěru krajského soudu, dle kterého je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť jeho výrok není dostatečně jasný, srozumitelný a určitý. Podstatou této společné stížní námitky je nutnost posuzovat srozumitelnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí v souvislosti s jeho odůvodněním a zejména s jeho přílohou, tj. osvědčením, na které je ve výroku rozhodnutí přímo odkazováno. Vydané rozhodnutí a jeho přílohu nazvanou osvědčení je nutno vnímat jako jeden celek. Opačný přístup je pak pouhým formalismem, kterým se krajský soud vyhýbá věcnému přezkumu.

Úvodem je nutno připomenout, jak již ostatně naznačila stěžovatelka a) ve své kasační stížnosti, že posuzovaná věc se týká více žadatelů o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace s tím, že i v řadě dalších případů byla podána žaloba na ochranu veřejného zájmu a nyní projednávaná věc tak má značný přesah. S odkazem na dodržování právních předpisů ve správním řízení, právních předpisů vydaných v oblasti vysokého školství a nutnost zajištění přístupu k právnickým profesím pouze pro vysoce odborně připravené a kvalifikované právníky, kteří nabyli řádného vzdělání, tak byla ze strany žalobce podána žaloba nejen v nyní projednávané věci, ale i v dalších věcech, které jsou Nejvyšším správním soudem vedeny pod sp. zn. 9 As 77/2010, 9 As 78/2010, 9 As 79/2010, 9 As 80/2010, 9 As 82/2010 a 9 As 83/2010.

Ve všech těchto věcech se jedná o skutkově i právně velmi podobné případy týkající se nostrifikace, tedy uznání (rovnocennosti) dosaženého zahraničního vzdělání, v daných případech vzdělání vysokoškolského, které bylo uznáno na základě rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni. Tato rozhodnutí byla vydána ve všech shora uvedených věcech na žádost jednotlivých absolventů zahraniční vysoké školy, konkrétně Zakarpatské státní univerzity (studijního oboru

Právní věda), a to na základě Úmluvy o uznávání kvalifikací ve spojení s právní úpravou v zákoně o vysokých školách; dle této právní úpravy obsažené v § 89 a § 90 veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program, vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice, ledaže zjistí, že jsou studijní programy - po jejich srovnání - v podstatných rysech odlišné; v takovém případě žádost zamítne.

Na procesní postup při vyřizování daných věcí jednoznačně dopadá správní řád (viz § 105 zákona o vysokých školách); s ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno před 1. 1. 2006, jedná se o zákon č. 71/1967 Sb., nikoli v současnosti platný a účinný správní řád, tj. zákon č. 500/2004 Sb., kterým byl prvně citovaný zákon zrušen.

Podle závěru Nejvyššího správního soudu stěžovatelkou a) vydané rozhodnutí a osvědčení, na které je odkazováno, nelze vnímat jako jeden celek a posuzovat touto optikou též obsahové náležitosti výrokové části rozhodnutí, které v rozhodnutí vydaném stěžovatelkou a) v nyní projednávané věci jednoznačně chybí, jak správně konstatoval krajský soud.

Těžištěm každého správního rozhodnutí je výrok, který obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, a který musí být jasný, srozumitelný a určitý, protože pouze výrok zavazuje a je nezastupitelnou částí rozhodnutí; pouze z něj lze zjistit, jaké právo bylo přiznáno či jaká povinnost byla porušena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté (res administrata), jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí atd. Skutečnost, zda bylo výrokem přiznáno právo či uložena povinnost, příp. konstatováno její porušení v tomto směru, není rozhodná a nelze ani akceptovat možnost, že by absence uvedených požadavků na výrok byla nahrazena dostatečnou specifikací v odůvodnění rozhodnutí.

V této souvislosti je sice možné poukázat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, které se zabývalo důsledky opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu a které s odkazem na jiné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, konstatuje, že nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku, ani v odůvodnění, případně za přistoupení dalších vad. K tomu je však třeba poznamenat, že v nyní projednávané věci se nejedná o rozhodnutí o jiném správním deliktu. Dále – a to především – je třeba zdůraznit, že stěžovatelkou a) byly vydány dva odlišné akty aplikace práva, na které nelze nahlížet jako na jeden celek, o čemž ostatně svědčí i samotný přístup stěžovatelky a) k jím vydanému osvědčení (viz dále), a jejichž vzájemná existence nemůže obstát v podmínkách materiálního právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Esenciální náležitostí právního státu je požadavek vázanosti zákonem, podle kterého lze státní moc uplatňovat

jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny; k jeho povaze blíže např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, publikovaný pod č. 143, sv. 28, str. 271 Sb. n. u. US, http://nalus.usoud.cz).

Stěžovatelka a) byla jako rozhodující správní orgán v dané věci vázána příslušnou právní úpravou zákona o vysokých školách, konkrétně ustanoveními § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, která však s postupem, který byl stěžovatelkou a) zvolen, výslovně nepočítá a nelze jej z citovaných ustanovení dovodit ani výkladem.

V případě, že žádost absolventa o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání není zamítnuta, hovoří zákon o vysokých školách o tom, že se „*vydá osvědčení*“. Je nepochybné, že toto osvědčení je výsledkem autoritativní rozhodovací činnosti správního orgánu a jedná se tak o správní akt v podobě rozhodnutí, které lze ve shodě s krajským soudem považovat ze rozhodnutí smíšené povahy, které má dílem deklaratorní a dílem konstitutivní účinky. V souladu s teorií správního práva je totiž třeba rozlišovat mezi konstitutivními, deklaratorními či smíšenými správními akty (rozhodnutími) na straně jedné a jinými správními úkony ve formě osvědčení na straně druhé, přičemž Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné vycházet ze skutečné povahy konkrétního úkonu správního orgánu v dané věci a nespoléhat pouze na jeho formální podobu nebo zákonné označení.

Jakkoli tedy zákon o vysokých školách hovoří o vydání osvědčení, jedná se nepochybně o vydání správního aktu (rozhodnutí), které může mít formální podobu standardního písemného rozhodnutí ve věci nebo formu osvědčení. V případě vydání takového správního aktu však jeho nezbytným předpokladem je, že sám o sobě splňuje nezbytné požadavky na výrok rozhodnutí; odůvodnění není třeba, pokud se vydáním osvědčení v plném rozsahu žádosti vyhoví (§ 47 odst. 1, věta druhá, správního řádu). V obou uvedených případech se jedná o finální individuální správní akt, volba konkrétní formy záleží na rozhodujícím správním orgánu.

V souzené věci ovšem stěžovatelka a) z hlediska formy vytvořila vzájemnou, nesrozumitelnou kombinaci dvou aktů, rozhodnutí a osvědčení. Následně obsah osvědčení měnila, a to neformálně, bez jakéhokoliv zdůvodnění, formou skartace původního osvědčení a vydání osvědčení nového. Takto nově vydané osvědčení mělo stejné datum vydání, avšak jiný text. Tato skutečnost byla zjištěna ze spisového materiálu, z něhož je zřejmé, že v projednávané věci bylo původní osvědčení, které bylo stěžovatelkou a) vydáno jako nedílná součást rozhodnutí dle ustanovení § 89 zákona o vysokých školách, skartováno a nahrazeno osvědčením s jiným textem. V původním osvědčení s datem vyhotovení 11. 11. 2005 bylo uvedeno, že Západočeská univerzita v Plzni uznala stěžovateli b) vysokoškolské vzdělání získané na „*Zakarpatské státní univerzitě ve spolupráci s Mezinárodní vysokou*

školou podnikatelství a práva v Praze“. V pořadí druhém osvědčení, které je však naprosto shodně datováno k 11. 11. 2005, je uvedeno, že Západočeská univerzita v Plzni uznala stěžovateli b) vysokoškolské vzdělání získané na „*Zakarpatské státní univerzitě*“.

Uvedené změně textace v osvědčení nepředcházelo žádné zdůvodnění či vysvětlení. Původní osvědčení vydané stěžovateli b) je založeno ve spise, je pouze přeškrtnuto perem po celé jeho délce s ručně psanou poznámkou skartováno a dále je ve spisu založeno osvědčení se shodným datem vydání, avšak změněnou textací. Na rubu skartovaného osvědčení je pak rukou psaná poznámka: „na základě žádosti o změnu textu bylo původní osvědčení skartováno“. Ve správním spisu je dále založena emailová žádost Mgr. A. J. ze dne 16. dubna 2007, která s odvoláním na předchozí telefonickou dohodu upozorňuje stěžovatelku a) na výhrady České advokátní komory k její nostrifikaci a žádá o vydání nového rozhodnutí o nostrifikaci jak pro svoji osobu, tak pro M. V., tj. stěžovatele b). V novém rozhodnutí mají být dle uvedené žádosti doplněny následující údaje: *a) údaj, že byl nostrifikován diplom získaný na zahraniční vysoké škole s uvedením státu a města zahraniční školy, b) číslo diplomu Zakarpatské státní univerzity a datum jeho vydání, c) číslo licence Zakarpatské státní univerzity, d) vyjádření se ke shodnosti studijních programů, aby bylo jasné, že předmětem našeho studijního programu bylo převážně právo ČR a že Zakarapatská univerzita spolupracovala také s profesory Západočeské univerzity v Plzni, e) kdo rozhodl o nostrifikaci diplomu Zakarpatské státní univerzity*“. Na základě tohoto faktického stavu lze tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu konstatovat, že ze strany stěžovatelky a) nebylo s aktem nazvaným osvědčení zacházeno jako s nedílnou součástí rozhodnutí, vydaného dle ustanovení § 89 zákona o vysokých školách, jak namítá ve své kasační stížnosti, neboť osvědčení bylo libovolně měněno, zřejmě jen na základě požadavku samotných žadatelů, bez jakéhokoli formálního postupu. V této souvislosti lze pouze spekulovat, zda měla stěžovatelka a) při svém rozhodování vůbec jasno, kde, na jaké vysoké škole stěžovatel b) své vzdělání získal a zda se vlastně fakticky vůbec jednalo o zahraniční vysokoškolské vzdělání, probíhalo-li v Praze na Mezinárodní vysoké škole podnikatelství a práva.

Takový postup jednak neodpovídá zákonné úpravě, svědčí o tom, že sama stěžovatelka a) nepovažovala osvědčení za nedílnou součást rozhodnutí vydaného dle ustanovení § 89 zákona o vysokých školách a odporuje též požadavku předvídatelnosti činnosti veřejné správy a právní jistoty adresátů této činnosti, mezi které nepatří pouze stěžovatel b). Adresáty činnosti veřejné správy jsou ve věci nostrifikace kromě samotných žadatelů o nostrifikaci též další subjekty, a to např. potencionální zaměstnavatelé těchto žadatelů v souvislosti s ověřováním dosažené úrovně jejich vzdělání při žádosti o zaměstnání. Ostatně kasačnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že Česká advokátní komora v tomto směru pochybnosti měla a přistoupila i k vyškrtnutí osob vykazujících se obdobným rozhodnutím o nostrifikaci, jakým disponuje stěžovatel b), ze seznamu advokátních koncipientů,

přičemž jednou z těchto osob se stal i sám stěžovatel b), na což v kasační stížnosti poukazuje; jedním z důvodů vyškrtnutí přitom byla mj. nejasná, nedostatečná identifikace zahraniční vysoké školy a její licence či diplomu, jak vyplývá z přiložené spisové dokumentace.

O tom, kdy vůbec bylo formalizované rozhodnutí v projednávané věci vydáno, lze navíc pouze spekulovat, neboť dle obecného přípisu prorektorky pro studijní a pedagogickou činnost Západočeské univerzity v Plzni až do září 2006 stěžovatelka a) vydávala pouze osvědčení. Pouze k žádosti jednotlivých žadatelů bylo poté vydáno i rozhodnutí. Tato informace vyplývá ze zdejšímu soudu dostupného spisového materiálu, konkrétně ze zcela obecného přípisu PhDr. Evy Pasáčkové, CSc., prorektorky pro studijní a pedagogickou činnost Západočeské univerzity v Plzni, ze dne 13. 10. 2008, č. j. PR-P 196/08, adresovaného žalobci. Přípis je založen ve spisu vedeném u zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 9 As 79/2010.

Dle tohoto přípisu se stěžovatelka a) ve věci vyřizování žádostí o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice řídila stejně jako všechny ostatní veřejné vysoké školy metodickým výkladem Centra pro studium vysokého školství a Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. „*Teprve od září 2006 byla dle vyjádření prorektorky pro studijní a pedagogickou činnost v souladu s metodickým pokynem vydávána rozhodnutí, jejichž přílohou jsou osvědčení. Někteří žadatelé z roku 2006 si požádali o vydání rozhodnutí k osvědčení a bylo jim rektorem ZČU vyhověno, jiní si nepožádali, a proto jim rozhodnutí vydána nebyla*“. V šesti z celkem sedmi případů vedených u zdejšího soudu přitom bylo vydáno jak osvědčení, tak rozhodnutí téhož data, i když z citovaného přípisu je patrné, že před zářím 2006 bylo v případech, kdy bylo žádostem vyhověno, vydáváno pouze osvědčení a rozhodnutí bylo vydáno později, dodatečně. Ostatně tuto praxi potvrzuje i spisová dokumentace ve zbývající sedmé věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 As 79/2010, v níž bylo žadatelce vydáno dne 23. 6. 2006 pouze osvědčení s tím, že bylo uznáno vysokoškolské vzdělání získané na: „*Zakarpatské státní univerzitě ve spolupráci s Mezinárodní vysokou školou podnikatelství a práva v Praze*“, přičemž žádné další rozhodnutí dle § 89 zákona o vysokých školách vydáno nebylo a ani uvedená textace nebyla nijak prostřednictvím skartace dodatečně měněna.

Za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud, že postup zvolený stěžovatelkou a) v projednávané věci vykazuje s ohledem na vše výše uvedené takové podstatné vady řízení, které mají za následek nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí, a to pro jeho nesrozumitelnost; ta je dána – vedle absence nutných náležitostí výrokové části předmětného rozhodnutí, jak uvedl v napadeném rozsudku krajský soud – též paralelní existencí osvědčení, které rozhodně nelze považovat za nedílnou součást původního rozhodnutí. Zákon o vysokých školách takový postup nezná. Způsob, kterým stěžovatelka a) k uvedenému aktu přistupovala a který je popsán výše, nelze připustit jako zákonný a transparentní

výkon veřejné správy v oblasti vysokého školství, jehož výsledkem má být jasné, srozumitelné a určité rozhodnutí. Jako nesrozumitelné totiž nelze považovat pouze rozhodnutí vnitřně rozporné nebo nevykonatelné (právně nemožné), ale též rozhodnutí neurčité nebo nejasné, což bylo v souzené věci nepochybně naplněno.

Nad rámec posouzení v dané věci lze konstatovat, že tento postup stěžovatelky a) přitom rozhodně nebyl ojedinělý, neboť ke skartaci (spočívající v přeškrtnutí daného osvědčení s rukou psanou poznámkou „skartace“) a vydání zcela antidatovaného následného osvědčení se shora uvedenou změněnou textací, týkající se identifikace zahraniční vysoké školy, svědčí i dalších pět z celkem sedmi věcí, které má nyní rozhodující devátý senát zdejšího soudu v souladu s rozvrhem práce přiděleny k posouzení.

O žádosti stěžovatele b) bylo možné rozhodnout jen jednou z výše uvedených forem rozhodnutí, a to rozhodnutím se všemi podstatnými náležitostmi, nikoli oběma současně či postupně, bez dodržování jakýchkoliv formálních pravidel, jako se tomu stalo v projednávané věci. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze proto souhlasit se závěry krajského soudu, kterému by bylo možné vytknout toliko to, že posuzoval pouze formalizované rozhodnutí stěžovatelky a) a faktickou existencí vydaného osvědčení a jeho následnými změnami se vůbec nezabýval; to ovšem ve výsledku nic nemění na tom, že jeho právní závěr obstojí a že argumentace, kterou se mu stěžovatelka a) snaží odporovat, vychází za daných okolností z neudržitelného předpokladu existence rozhodnutí a osvědčení jako celku.

Na tomto závěru nic nemůže změnit ani skutečnost, že postup stěžovatelky a) odpovídal Postupu při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, který jako interní, metodický materiál vypracovalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Platí sice, že správní praxe plynoucí z interních aktů řízení (tzv. vnitřních předpisů) představuje určitý referenční rámec pro postup dotčených orgánů, zejména ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, uplatňuje se však primárně uvnitř systému vztahů organizační nadřízenosti a podřízenosti ve veřejné správě a z tohoto pohledu tedy ministerstvem vypracovaný postup a přijatá praxe nepředstavují závazný právní rámec pro vydávání osvědčení o uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace; ten je dán zákonem o vysokých školách v ustanoveních § 89 a § 90, jejichž výklad byl učiněn výše.

Pokud jde o stěžovatelem b) zpochybněnou aktivní legitimaci žalobce, konstatuje Nejvyšší správní soud, že podle ustanovení § 66 odst. 2 s. ř. s. je žalobu oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem. Jedná se o zvláštní žalobní legitimaci nejvyššího státního zástupce k ochraně veřejného zájmu, přičemž úvaha, zda je v konkrétní věci dán „*závažný veřejný zájem*“, je vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci a nepodléhá přezkumu

správními soudy. Z uvedeného závěru vychází jak nauka (srov. Vopálka V., Mikule V., Šimůnková V., Šolín M.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání, C. H. Beck, str. 158), tak i současná soudní praxe (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 69, publikovaný pod č. 1455/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz), a nyní rozhodující senát neshledal žádný racionální důvod, pro který by se měl od těchto závěrů odklonit a aktivní legitimaci žalobce zpochybnit.

Obdobně neshledal důvod pro zpochybnění přípustnosti žaloby s odkazem na § 66 odst. 4 s. ř. s., dle kterého je žaloba podle odstavců 1 až 3, tj. i žaloba podaná nejvyšším státním zástupcem k ochraně veřejného zájmu, nepřípustná, pokud v ní uplatňované právní důvody byly uplatněny v téže věci v jiné žalobě již soudem zamítnuté. Tímto způsobem se má zabránit situacím, aby v téže věci, o níž správní soud na základě podané žaloby již zamítavým způsobem rozhodl, byla podána žaloba další.

Stěžovatelem b) zmíněná věc, rozhodnutá rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2009, č. j. 10 Ca 17/2007 - 62, věcí totožnou s právě projednávanou věcí zcela zjevně není. Uvedeným rozsudkem totiž bylo na základě žaloby stěžovatele b) zrušeno rozhodnutí předsedy České advokátní komory o vyškrtnutí stěžovatele b) ze seznamu advokátních koncipientů a věc vrácena zpět k dalšímu řízení (dlužno dodat, že se tak stalo pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí předsedy České advokátní komory), zatímco v nyní projednávané věci jde o posuzování rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ve věci uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace.

Ohledně zmeškání lhůty pro podání žaloby Nejvyšší správní soud odkazuje především na předložený spisový materiál; z něho nelze žádným způsobem doložit stěžovatelem tvrzené skutečnosti, dle kterých rozhodnutí stěžovatelky a) a osvědčení převzal dne 25. 11. 2005, vzdal se práva na odvolání a tříletá lhůta pro podání žaloby tedy uplynula dne 25. 11. 2008. Naopak ve spise je založen přípis ze dne 3. 12. 2005, vystavený stěžovatelkou a) a podepsaný stěžovatelem b), na kterém se uvádí: „*potvrzuji svým podpisem, že jsem dnešního dne převzal/a osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, vydané Západočeskou univerzitou v Plzni podle § 89 odst. 1 písm. b), § 89 odst. 3 a § 106 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), které bylo absolvované na zahraniční vysoké škole nebo ve spolupráci se zahraniční vysokou školou*“.

Z toho je tedy nutno vycházet a pokud jde o přípis Mezinárodní vysoké školy podnikatelství a práva v Praze, spol. s r. o., ze dne 25. 11. 2005, označený jako „*Protokol o předání Rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni*“, kterým se stěžovatel b) snaží doložit svá tvrzení o zmeškání lhůty pro podání žaloby a který v kopii přiložil ke své kasační stížnosti, považuje Nejvyšší správní soud za podstatné, že

tento přípis nebyl vystaven správním orgánem rozhodujícím v dané věci, tj. stěžovatelkou a), a nemá ani oporu v jejím správním spise.

Nejvyšší správní soud má tudíž ve shodě se žalobcem za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovateli b) předáno dne 3. 12. 2005 a žaloba podaná dne 28. 11. 2008 byla podána včas, přičemž jakékoli dokazování v tomto směru považoval za nadbytečné, a to i s přihlédnutím k výše popsaným postupům stěžovatelky a) při vydávání rozhodnutí a osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Ostatně v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání, aniž by prováděl dokazování.

Konečně poslední námitku stěžovatele b), dle které byl zkrácen na svých procesních právech, shledal Nejvyšší správní soud taktéž nedůvodnou. Dospěl-li krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost, jedná se o vadu řízení uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které umožňuje soudu rozhodnout bez nařízení jednání. V námitce stěžovatele b) naznačená představa, že měl být krajským soudem zpraven o jeho vlastním náhledu na věc a o tom, že zvažuje vydání rozhodnutí bez jednání podle výše citovaného ustanovení s. ř. s., se naprosto vymyká relevantní právní úpravě; ta vychází z předpokladu, že osoba zúčastněná na řízení nedisponuje předmětem řízení a pouze v případě, že by k nařízení jednání došlo, má právo, aby o tomto jednání byla vyrozuměna a aby jí bylo uděleno slovo (§ 34 odst. 3 s. ř. s.).

Navíc je třeba poznamenat, že i když krajský soud – zcela v souladu s právní úpravou v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – rozhodl bez nařízení jednání, neznamená to, že se k projednávané věci stěžovatel b) nemohl vyjádřit. Mezi základní práva osoby zúčastněné na řízení totiž patří též právo předkládat písemná vyjádření (§ 34 odst. 3 s. ř. s.) a je nepochybné, že pokud stěžovatel b) nějaké vyjádření v projednávané věci učinit chtěl, mohl a měl tak učinit. Pokud tak neučinil a spoléhal, že tak učiní až během nařízení jednání před krajským soudem, nelze to přičítat nikomu jinému než pouze jemu a nelze na základě toho dovozovat zkrácení na svých procesních právech.

S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že obě kasační stížnosti shledal nedůvodnými, a proto je podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. Krajský soud v daném případě nepochybil, pokud rozhodnutí stěžovatelky a) zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení; v něm vydá stěžovatelka a) v intencích zrušovacího rozsudku krajského soudu, jakož i závěrů přijatých v tomto rozsudku, nové, perfektní rozhodnutí ve formě standardního písemného rozhodnutí ve věci anebo osvědčení, včetně všech nutných obsahových náležitostí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve

věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení, a žalobci žádné náklady nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu